

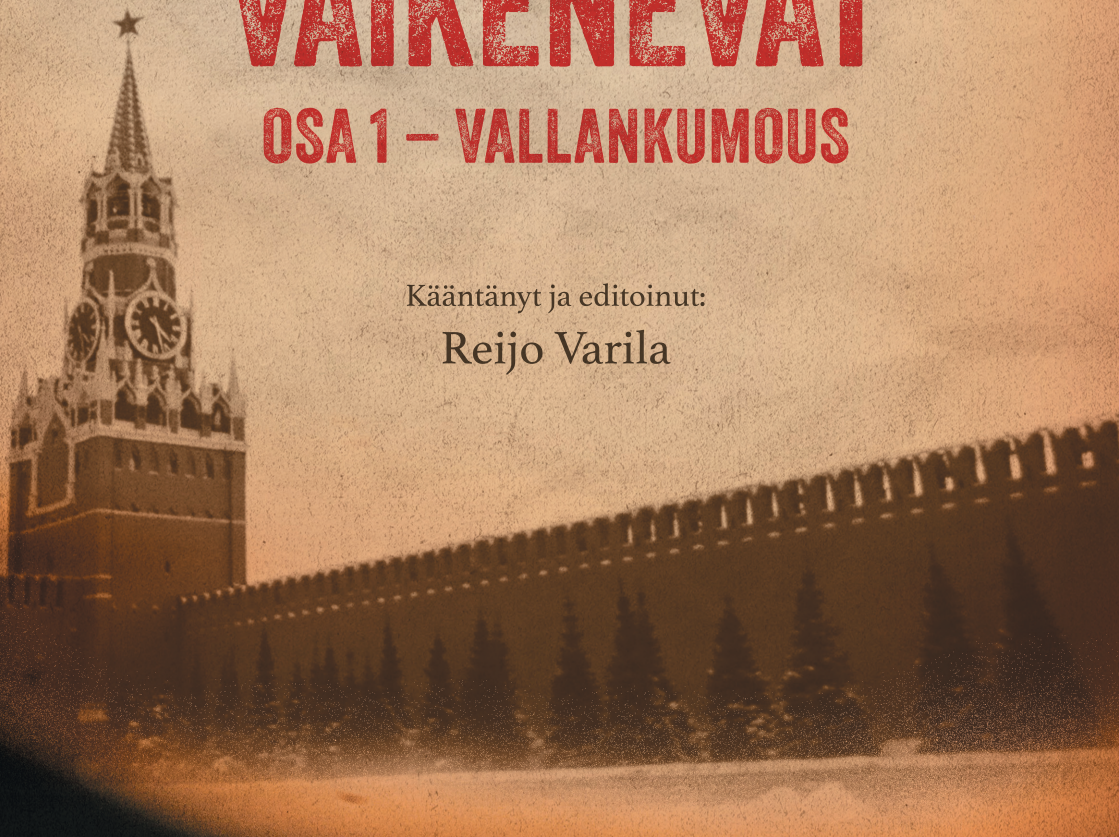
Mikhail Soloviev

KUN JUMALAT VAIKENEVAT

OSA 1 – VALLANKUMOUS

Kääntänyt ja editoinut:

Reijo Varila

Kun Jumalat vaikenivat
Osa I
Vallankumous

© 2023 Reijo Varila

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-1684-7

MIKHAIL SOLOVIEV
Kun Jumalat vaikenevat

Osa I
Vallankumous

Käännös ja editointi

Reijo Varila

Perustuu Mikhail Solovievin teoksiin

“When The Goods are Silent”

“My Nine Lives in the Red Army”

Sisältö

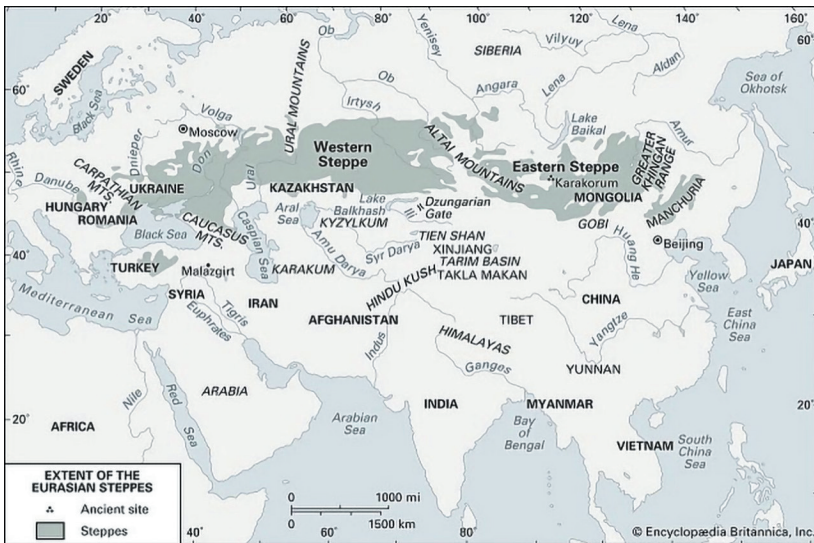
Perhe	7
Maa tulella	32
Kohti tuntematonta	51
Punaratsuväki Ukrainassa	58
Politiikan koulu	74
Tiedustelija	77
Ratsastus	114
Yliopisto	123
Lena	131
Lehtimies	151
Viidakko	154
Tšekä	169
Voznesenski	181
Permskoe	194
Peter Novikoffin päiväkirja	233
Ystävykset kohtaavat	260
Yksinäisyys	312

Perhe

Mittaamattoman laaja aro. Auringon polttama ruohotupsujen peittämä maa. Korkeat hautakummut muistuttavat sen menneisyydestä. Vanhat laulut ja legendat kertovat villihevosten äänistä, taistelujen kauheista myrskyistä ja kaikista niistä vuosisadoista mitä se on elänyt.

Vuosisadat ovat unohtuneet, skyytit kuolleet, vain aro pysyy ja elää omaa, erikoista elämäänsä. Kaukana toisistaan olevien kylien kirkonkupolit nousevat taivasta kohti. Kylissä syntyy ja kasvaa uusia legendoja.

Aron sydämessä on suuri, tavallinen venäläinen kylä. Leveät nurmetuneet tiet, matalat olkikattoiset talot.

Etelä-Venäjän aroalueet

Tämän vuosisadan alussa omisti Timothy Soloviev eräällä sivukujalla seisovan vanhan talon. Talon tukevarakenteinen, kuten mieskin, miehen kasvoilla silmiin asti ulottuva mahtava parta. Miehellä oli suuri

perhe. Vaimo, Vera Ivanovna, pitkä vaitelias nainen, oli saattanut maailmaan kahdeksantoista lasta.

Seitsemän lapsista oli kuollut, vanhin elossa oleva, Jacob, oli jo kolmenkymmenen. Talonpoikien mielestä oli tavatonta, että nainen sai lapsen vielä neljänsikymmenen ikäisenä, vaan oliko Vera Ivanovnan vika, ettei Jumala unohtanut häntä vaan lähetti hänelle lapsen toisensa perään? Vaimo häpesi naapuriensa edessä, tunsu häpeää lastensa ja koko maailman edessä. Mutta nyt, viisikymppisenä, hän kantoi taas.

Hänen raskautensa oli lähes huomaamaton. Hän kätki turvonneen vatsansa runsaiden hameiden alle. Viimeiseen päivään asti hän oli aktiivinen ja työskenteli pihalla. Ja kun eräänä kuumana kesäpäivänä hänen aikansa koitti, hän hävisi pihan kaukaisessa nurkassa olevaan vajaan. Ennen pitkää kuului vajasta vauvan itkuu.

Perheen reaktiot olivat ristiriitaiset. Vanhemmat pojat rypistivät kulumiaan ja vaihtoivat epäuskoisia katseita. Mentyään katsomaan, ympäröivät he äitinsä tiiviinä muurina. Mutta äiti makasi hiljaa oljilla peläten nostaa katsettaan, veti vastasyntyneen lähelleen ja sanoi hiljaa, kuin syyllisenä:

- Naurakoon ihmiset. Jumala tietää, mikä on ennalta määrätty.
- Jumala kyllä tietää kaiken, mutta olisit voinut pysyä etäällä siitä, vanhin poika, Jacob, heitti hänelle hyväntahtoisesti
- Puoli vuosisataa ja katu yhä.
- No, olenko minä syyllinen? Äidin ääni oli niin anova ja myötätuntoa kerjäävä, että pojat katsoivat toisiaan hämmentyneinä.
- Emme välitä, että saat uuden, äiti. Jatka, kunnes sinulla on paritrusinaa. Ajatteleme vain sitä, miten ihmiset nauravat.

Timothy Soloviev meni tapaamaan nuorimmaistaan vasta myöhään iltapäivällä. Hän meni vaimonsa luo, kumartui hänen ylitseen ja kutitti hänen poskia parrallaan. Kasvonsa rypistyivät moneen hyväntahtoiseen ryppyyn, kun hän katsoi vauvaa. Hän silitti keveästi vaimoaan päätä.

- Siispä olemme saattaneet maailmaan uuden hölmöilijän, Vera. Jumala ei armossaan unohtanut meitä.

Vaimo katsoi miestänsä kiitollisena.

– Pojat ovat vihaisia, hän sanoi hiljaa. Olen vanha nainen ja kannan edelleen. Rukoilin pyhää Markusta estämään uudet synnytykset, mutta rukoukseni ei saavuttanut häntä.

– Tähän asiaan ei pojillamme ole sanomista. Timothy sanoi vihaisena. Jumala tietää paremmin kuin me. Annamme hänelle nimeksi Mihail. Meillä ei ole vielä Mihail – nimistä, eikö niin?

Illan tullen käveli Vera Ivanovna hitaasti pihan poikki, mukanaan nyytti, joka huusi epätoivoisesti. Yhdeksästoista lapsi ilmestyi talon. Talo oli vanha ja nähnyt paljon. Se nojasi yhdellä seinällä navettaan, jonka takana piha laajeni. Sen pienet tummat ikkunat katsoivat kylän pölyiselle kadulle ja niistä heijastui iän tummentama olkikatto, missä hiiret asustivat. Ajan mittaan oli talo vajonnut hieman kallelleen, ja maa oli noussut sen ympärillä, mutta yhä se oli vahva, kuin päättäen pysyä pystyssä vielä monta vuosisataa. Kuten muutkin kylän talot, oli se jaettu kahteen huoneeseen, keittiöön ja olohuoneeseen. Olohuoneessa asusti suurin osa perheestä, keittiön valtasi loput kotitaloudesta. Hyvinkin puolet keittiön tilasta vei suuri liesi.

Katoon ripustettu kehto heilahteli säännöllisesti. Heiluri merkitsi ajan äärettömyyttä. Toisinaan kuului kehdosta itkua ja pikkulapsen kitinää, toisinaan tyytyväistä tuhinaa. Myöhemmin kehto otettiin alas, ja lapsi lähti ensimmäistä kertaa työläästi ryömimään ympäri lattiaa. Kun hän nousi kahdelle jalalle, hänen maailmansa laajeni heti. Tämän maailman näkyvin piirre oli iso ja hauska mies, jolla oli parta, johon oli erittäin hyvä tarttua. Hänen äitinsä oli pitkään ollut osa hänen maailmaansa, mutta nyt kun hän seiso pystyssä, hänen isänsä osallistui yhä enemmän siihen. Sitten oli muita, monta ja toinen toisensa näköisiä. Kaikilla oli pyöreät kasvot, auringonpolttamat, ja he kaikki kutittivat häntä hauskasti tai heittivät hänet ilmaan, kattoon asti, hänen maailmansa ylimpään rajaan.

Näkökentässään kulkevat perheen naiset hän tunsi parhaiten. Varsinkin erään, jolla oli heiluvat letit. sisarensa Tatjanan, viisivuotiaan, joka usein veti hänen pikku paitaansa ylös, kuin läimäistäkseen. Toinen

sisar, Olga ei juuri kiinnittänyt häneen huomiota, eikä hän tuntenut tätä sisarta kovin hyvin.

Tällöin hän saattoi kulkea rohkeasti huoneesta toiseen. ja tiesi, että perheeseen kuului isä, äiti, yhdeksän veljeä ja kaksi sisarta. Alun perin yhdeksästätoista lapsesta oli jäljellä enää kaksitoista. Veljellään Jacobilla, mustatukkaisella ja laihallalla, oli samanlainen parta kuin isällään, ja hän oli isänsä tavoin synkkä ja hiljainen. Toisella veljellä, hiljainen hymyilijä Sergeillä oli viikset. Kaksi veljeksistä, ne, joilla ei ollut partaa tai viiksiä olivat nimeltään Simon ja Dmitri. Toisin kuin vanhemmat veljensä, he puhuivat paljon, ja Mihailin mielestä he riitelivät ja aiheuttivat paljon melua. Kun hän tuli hieman vanhemmaksi, hän huomasi, että Simon voitti aina riidan. Mutta niin saattoi odottaakin, sillä hän oli perheen koulutetuin oltuaan koulussa kokonaista kolme vuotta, toisin kuin Dmitri, joka periaatteessa oli kaikkea opetusta vastaan.

Kaikista veljistään piti hän eniten Korneista. Kornei oli noin kuusi-toistavuotias, missä iässä kylän nuoret suunnittelivat naimisiin menoa. Mutta aina kun tämä kysymys tuli esille, hänen äitinsä heilautti toivotomana kättään.

– Kuka hyväksyisi tuholaista?

Pienokaisella ei ollut aavistustakaan, mitä tuholainen merkitsi, mutta hän tunsi loukkaantuvansa Kornein puolesta, johon hän oli ihastunut. Hän piti erityisesti Kornein silmistä, jotka olivat erilaiset kuin kaikilla niillä, jotka hän oli koskaan nähnyt. Hän ei tiennyt, että nuo silmät heijastivat Kornein itsensä aiheuttamia ongelmia. Ne olivat ilkikuriset ja rohkeat, ja ne ilmaisivat hänen jatkuvaa valmiutta tappeluihin. Usein isä löi Kornein puolittiedottomaksi rangaistukseksi villeistä tappeluista muiden poikien kanssa.

Kolmesta keskimmäisestä pojasta, Gregory, Philip ja Taras, oli vähän sanottavaa. Kaikki kolme yrittivät käyttäytyä ikään kuin olisivat ikäänsä vanhempia, ja kaikki kolme unelmoivat päivästä, jolloin he voisivat kasvattaa parran. Ja sitten vielä nuorimmat lapset: Ivan, Tatiana ja Olga. Ivan oli vain kaksi vuotta häntä vanhempi.

Talossa asui myös toinen perheen haara. Simon oli naimisissa ja hänellä oli seitsemänvuotias poika nimeltä Peter.

Kun Vera Ivanovna toi pienokaisen ensimmäisen kerran taloon ja pani hänet kehtoon, Simon johdatti oman poikansa kehdon luo ja sanoi:

– Peter, katso setääsi.

– Missä setäni on?

– Kehdossa tietenkin.

– Kuinka hän voi olla setäni, kun hän on kehdossa, poika protestoi, ja työnsi tutin vihaisesti setänsä suuhun. Jacob oli myös ollut naimisissa, mutta hänen vaimonsa oli kuollut kaksi vuotta häiden jälkeen, ja hän oli mieluummin jäänyt yksin, leskeksi. Sergein ja Dmitrin olisi pitänyt olla naimisissa jo kauan sitten, mutta jotenkin he vain olivat ylittäneet avioliittoiansa. Sergei oli kaksikymmentäyhdeksän ja Dmitri kaksikymmentäneljä. Huhuttiin, että Sergei oli vastuussa siitä, että Natalia Somova jätti miehensä ja palasi vanhempiansa luo, jotka asuivat toisessa kylässä. Huhuttiin yleisesti, että hän vieraili usein kylässä. Dmitrillä oli tyttöystävä, mutta hän piti tiedon täysin salassa.

Kylän asukkaat voitiin jakaa kahteen suunnilleen yhtä suureen joukkoon: talonpoikiin, jotka olivat jo kerjäläisiä, ja niihin, jotka olivat tulossa kerjäläisiksi. Ja sitten oli niitä, jotka olivat rikastuneet, uusia isäntiä, jotka nälänhädän aikaan olivat ostaneet muiden talonpoikien maita ja sitten vuokrasivat maat talonpojille takaisin.

Timothy Soloviev laskettiin ensimmäiseen ryhmään. Useita vuosia ennen nuorimmaisen syntymää hän oli omistanut karjaa, hevosia ja maata, mutta oli vähitellen menettänyt kaiken, kunnes vain vanha talo oli jäljellä. Useat peräkkäiset katovuodet olivat ajaneet perheen köyhyteen, mitä hän ei mitenkään voinut estää. Äreänä, hiljaisena hän oli tauotta työn touhussa, hän oli fyysisesti tavattoman vahva ja teki työtä kolmen miehen edestä. Mutta elämä oli vielä vahvempi, eikä hän voinut sille mitään. Niinpä hän oli lähtenyt töihin läheiseen kaupunkiin ja saanut työpaikan rautateillä. Myötäsyntyperäisen älykkyytensä, ahkeruutensa ja nöyryytensä herätti esimiesten huomion, ja vuoden kuluessa

hänenstä tehtiin esimies. Mutta vuosisatojen viljelijäveri virtasi hänen suonissaan, ja veti häntä maan puoleen, kaikkiin talonpojan olemassaolon iloihin ja suruihin. Kymmenen vuoden ajan hän säästi kopeekka kopeekan perään, lunastaakseen takaisin myymänsä maan. Ja olisi lopulta lunastanutkin maan, mutta vuoden 1905 lakkoaallot ja aseellinen kapina, joka kohtasi Venäjää tuona vuonna, kohtasi myös kaupungin, missä Timothy Soloviev oli työssä.

Vallankumouksen agitaattorit pitivät kokouksia rautatieasemalla ja kehottivat työntekijöitä taistelemaan tsaarin autokratiaa vastaan. Kuunneltuaan yhtä puhujaa Soloviev tunkeutui veturin viereen, missä mies puhui.

– Mutta, entä maa? Timothy kysyi.

– Maa on luovutettava talonpojille. Otamme sen maanomistajilta ja varakkaalta luokalta.

Niin piti ollakin ja samana päivänä kulki kaupungin läpi kulkue ja sen kärjessä astui Timothy Soloviev kädessään kyltti missä luki

– Maa talonpojille!

Mielenosoittajat törmäsivät poliisiin: Timothy Soloviev hakattiin, pidätettiin ja lähetettiin takaisin kyläänsä mukanaan määräys, ettei saa poistua siitä.

Sen jälkeen hän eli köyhän talonpojan tavallista elämää. Hän meni töihin paikalliselle maanomistajalle tai otti vastaan minkä tahansa hänelle tarjotun työn välttääkseen nälänhädän, joka aina oli ovella.

Timothy rakasti perhettään ja oli vilpittömästi kiintynyt vaimoonsa. Lapsia vain oli liian monta, hän joskus ajatteli. Ei siinä ollut mitään, jos talonpoika joskus löi vaimoaan, se toi helpotusta heidän yksitoikkoiseen elämäänsä. Myös Soloviev käytti joskus nyrkkiä vaimoonsa, mutta vain kun hän oli etsinyt helpotusta murheisiinsa tavernassa ja tullut kotiin halvasta vodkasta päihtyneenä. Sitten hän katsoi ympärilleen lukuista perhettään ja sanoi vaimolleen:

– Olet tuonut hienon pentueen maailmaan, mutta meillä ei ole mitään millä ruokkia sitä.

Vaimo ei vastannut, ja siitä ärtyneenä hän huusi vaimolleen

– Olet liian hedelmällinen, senkin vanha –

Lapset tiesivät, että sanoja seurasi aina isku. He aloittivat epätoivoisen ulvonnan. Pienimmät ryntäsivät isänsä luo ja roikkuivat hänen käsivarsissaan ja jaloissaan. Hän kamppaili karhun lailla, mölyten ja jaellen iskuja mitkä lennättivät lapset seinään.

Melun hälyttäminä ryntäsivät vanhemmat veljet sisään, tarttuivat isänsä käsiin ja veivät hänet ulos.

Sen jälkeen ei Timothy näkynyt talossa useaan päivään. Hänen vaimonsa vei ruuan aittaan, missä he keskustelivat pitkään. Sovinto syntyi aina tapahtumaa seuranneena sunnuntaina. Sitten Isä ja äiti menivät kirkkoon eivätkä palanneet ennen illallisaikaa. Sisään tullessaan Soloviev katsoi lapsiaan puoleksi suljetuin silmin ja sanoi hämmentyneenä:

– No, te äidin lapset, antakaa anteeksi isällemme. Aikuisena älkää koskeko votkaan, se on kaiken pahan alku, piru vieköön

Kun nuorimmainen tuli siihen kriittisen ikään, jolloin hänen housuihinsa ei enää tehty sitä nöyryyttävää halkiota taakse, perheen asema oli parantunut hieman. Kaikki seitsemän vanhempaa poikaa olivat jo töissä.

Solovievien kylässä syntyi joka sunnuntai tappelu. Osa kylää toista osaa vastaan. Taistelu oli katkera, ja usein tuli vammoja. Mutta kaikki oli

määrätty kirjoittamattomassa talonpoikain laissa, eikä kukaan kuvitellut, että sunnuntai voisi kulua ilman taistelua sillasta. Kylän keskellä oli lampi, joka jakoi kylän suunnilleen kahteen yhtä suureen osaan. Lammen yli kulki puinen silta. Jo kauan ennen kuin se päivä koitti, haaveili kuopus ajasta, jolloin hän voisi juosta sillan keskelle, röyhittää rintaansa ja silmäillä välinpitämättömästi toiselle puolelle, jonne oli kokoontunut lauma lapsia. Mutta vasta sitten, kun hän oli riittävän vanha osallistumaan hauskanpitoon. Oli hieno kesäaamu, kun kadun vanhemmat pojat vihdoinkin antoivat hänelle luvan. Aikuiset kokoontuivat sillan kumpaankin päähän, seisoivat ryhmissä, pureskelivat ja syljeskelivät auringonkukansiemeniä ja naureskelivat. Silta oli tyhjä, kukaan ei ensimmäisenä halunnut ottaa askeltakaan sille. Kaksi poikajoukkoa, pukeutuneena erivärisiin puuvillapaitoihin, silmäili vihhamielisesti toisiaan lammen poikki.

– Uskaltakaapas vain astua sillalle, niin annamme teille aika lölytyksen!

Vastauksena lensi kivi tuli toiselta puolelta. Kuului kivun kiljaisu.

– Heittelettekö kiviä, senkin – ! Huusi oman joukon johtaja, ja poika-
viikarien lauma ryntäsi sillalle. Joukko sillan toiselta puolelta juoksi
vastaan. Ryhmät törmäsivät keskellä siltaa.

Palavalla kiihkolla perheensä puolesta, juoksi perheen nuorinkin
sillankannen yli. Hän tunsi heti liekehtivää vihaa niitä kohtaan, jotka
olivat uskaltaneet astua sillalle toiselta puolelta, eikä hän kuullut va-
roitushuutoa rannalta:

– Hei, senkin kirppu, tule takaisin tai sinut murskataan

Varoitus tuli joka tapauksessa liian myöhään, taistelu oli jo alkanut. Joku teini-ikäinen räkänen antoi hänelle iskun korvalle, mikä sai hänet horjahtamaan. Itkien mutta kyyneleitä pyyhkimättä työnsi hän sormensa vastustajan hiuksiin, ja molemmat kierivät sillalla. Vanhempi poika oli vahvempi, hän istui nuoremman päällä ja aloitti pommituksen, mutta toinen poika tönäisi hänet pois.

– Ei lyödä, kun toinen on massa! Jännityksestä itkien hän nousi jälleen
ylös, mutta saman pojan raskas nyrkki lähetti hänet takaisin maahan.

Lopulta hänen onnistui pysymään jaloillaan. Häpeästä itkien, hän heittäytyi vihollisensa kimppuun, löi tätä kasvoihin, rintaan, raapi ja jopa puri, mikä oli ehdottomasti kiellettyä. Hänen sydämensä löi ilosta, kun toinen poika peitti kasvonsa ja makasi sillalla hengästyneenä. Mutta hän jo etsi voittajana uutta uhria, kun kuului huuto:

– Käykää päälle, pojat!

Pojat perääntyivät ohi aikuisten miesten, jotka nyt kävelivät sillalle. He käärivät hihansa ylös mennessään. Heidän joukossaan oli Kornei, joka rehvasteli sillalle kädet taskussa. Isänsä seisoj rannalla ja käyttäytyi kuin olisi täysin välinpitämätön. Mutta ei ollut. Kaksi vuosikymmentä aikaisemmin hänellä oli kylän parhaan tappelijan maine. Hän ja monet muut, melkein yhtä kuuluisat, tulivat säännöllisesti sillalle tappelun loputtua. Koska olivat voimakkaita, eivät he voineet osallistua tavallisiin tappeluihin. He voivat tapella vain samanvertaistensa kanssa.

Lopettaminen oli vielä kuitenkin kaukana. Pojat olivat vain tappelun etujoukko. Perheen nuorin seisoj katsomassa veljeään Korneita tappele-massa kahta vastaan. Kornei putosi polvilleen. Hänen sydämensä tuntui tukahtuvan. Jos hänen veljensä putoaisi maahani, hänen täytyi jäädä siihen, tappelun loppuun asti. Näin oli laki.

– Kestä, Kornei! isä huusi kannustavasti.

– Odota, Kornei! hän huusi. Kornei nousi jaloilleen. Hänen kasvonsa olivat veressä, hänen nyrkkinsä veren peitossa, hänen ja muiden. Hän heittäytyi vastustajiensa kimppuun ja lähetti yhden heistä maahan. Toinen hyökkäsi heti häntä kohti, mutta Kornei työnsi hänet kaidetta vasten ja sen yli veteen, josta tämä nousi ylös märkänä ja kasvinlehtien ja liman peitossa.

Nyt oli vihdoinkin kummankin puolen tappajajoukon vuoro. He kaikki olivat kypsän iän miehiä, kaikilla parta ja kaikilla ensiluokkaisen taistelijan maine. Timothy käveli sillalle silittäen rauhallisesti partaansa ja tuijottaen vihollista. Kaikki muut taistelijat olivat poistuneet sillalta, ja kuului vain kahdentoista miehen raskas, uhkaava astunta sillan kannella.

Taistelu alkoi ja päättyi melkein heti. He seisoivat kahdessa rivissä vastakkain. kättelivät, vetivät käsineet. Iskut kohdistettiin rintaan,

lyönnit vatsaan ja kasvoihin oli kielletty. Usein kuitenkin murtui kylkiluita. Mihail näki isänsä nostavan vastustajansa ylös sillan kannelta. Taistelu oli ohi. Heti kun yksikin mies oli kaadettu, hänen puolensa oli hävinnyt.

Myöhään iltapäivällä meni Timothy Soloviev lammen toiselle puolelle tapaamaan miestä, jonka hän oli kaatanut. Tämäkin oli ikimuis-toinen perinne, jolla estettiin pitempiaikainen vihanpito.

Taistelu vastakkaisilla puolilla ei estänyt vanhempia miehiä olemasta hyviä naapureita. Mutta vanha perinne oli katoamassa, sillä nuorem-mat miehet jatkoivat usein taistelua sillalta kaduille. Ja koska Kornei oli yksi näiden loputtomien katukamppailujen tärkeimmistä yllyttäjistä, hänen isänsä löylytti hänet usein.

Vanha Soloviev ei ymmärtänyt, että nämä taistelut olivat välttämät-tömiä Kornein luonteelle. Hänen nuorekas ylpeytensä ei voinut peittää sitä halveksuntaa mitä hän tunsi kylän talonpoikia kohtaan. Hänellä oli tunne, ja ehkä hän oli oikeassa, että jopa tytöt katsoivat häntä halvek-suen, koska hänen perheensä oli köyhä. Niinpä hän kulki taistelusta taisteluun ja näytti ylivoimaansa ainakin siinä. Vähitellen hänestä tuli kylän kauhu, kaikki kutsuivat häntä maanvaivaksi, nimitys, mistä hän oikeastaan oli ylpeä.

Koitti vuosi yhdeksäntoista neljättoista.

Eräänä aamuna, kun Mihail heräsi, tuli hänelle tunne, että talossa oli tapahtunut äkillinen ja täydellinen muutos. Oli epätavallisen hiljaista. Hänen äitinsä seiso i masentuneena ikkunassa. Ivan tön i häntä hereille ja kuiskasi:

– Jacob, Dmitri, Kornei, Sergei ja Simon ovat lähteneet Isän mukana sotaan.

Hän oli saanut päähänsä, että tämä sota saksalaisten kanssa, josta vanhemmat olivat puhuneet, käydään sillalla. Hän hyppäsi alas kerros-sängystä, jossa nuoremmat lapset nukkuivat, ja säntäsi ulos. Hän seiso i kuunnellen, mutta ei kuullut mitään tappelun ääntä. Saksalaiset eivät ehkä ole vielä saapuneet! hän ajatteli.

Kirjoittaja Mikhail Soloviev on eräs merkittävimmistä Neuvostoliiton kirjailijoista, joka valitsi vapauden uskomattoman vaikeissa olosuhteissa. Hän oli eturintamassa taistelussa maansa vapautuksessa Neuvostoliiton orjuudesta

MIKHAIL SOLOVIEV

Mihail Soloviev syntyi Etelä-Venäjän arovyöhykkeellä vuonna 1908, opiskeli Moskovan yliopistossa vallankumouksen aikaan ja toimi lehdentoimittajana hallituksen sanomalehdessä Izvestijassa. Toisen maailmansodan alussa mobilisoitiin hänet Neuvostoliiton armeijaan ja osallistui partisaanitoimintaan Saksan hyökkäyslinjojen takana. Haavoituttuaan hän joutui saksalaisten vangiksi. Amerikan joukot vapauttivat hänet ja hän valitsi asuinpaikakseen Itävallan. Jo sodan aikana liittyi hän monen maanmiehensä tavoin taisteluun vapauttaakseen maansa niin Stalinin kuin Hitlerinkin vallasta.

Sodan päätyttyä, vuonna 1945, NKGB:n ja Neuvostoliiton ulkomaan salaiset poliisit yrittivät palauttaa Solovjevin takaisin Neuvostoliittoon, mutta Itävallassa olleen korkean amerikkalaisen virkamiehen toimesta suunnitelma epäonnistui.

Itävallassa hän ystävystyi Amerikan armeijan upseeriston kanssa, joka auttoi häntä piilottelemaan NKGB:tä. Salzburgissa asuessaan alkoi hän kirjoittaa kokemuksistaan Stalinin Neuvostoliitossa, julkaisi antikommunistista sanomalehteä The Flames. Vuonna 1948 Neuvostoliiton viranomaiset vaativat jälleen hänen palautustaan, mutta suunnitelma kariutui senaattori Vandenbergin ja Yhdysvaltain Itävallan komentajan väliintuloon. Mihail Soloviev siirtyi USA:han vuonna 1951 missä kuoli v. 1979.

BoD

